

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Milana Podhrázkého a soudců Olgy Stránské a Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., v právní věci **žalobců: a) Ing. B. O., b) Ing. H. O.**, obou bytem 17. l. 1196, M. B., zastoupených JUDr. Terezou Folprechtovou, advokátkou se sídlem Okružní 1148, Kosmonosy, proti **žalovanému: Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, za účasti **osoby zúčastněné na řízení: CX, s. r. o.**, se sídlem X, o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2. 2015, sp. zn. SZ 122889/2014/KUSK REG/Bu, čj. 013322/2015/KUSK,**

t a k t o:

- I.** Rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2. 2015, sp. zn. SZ 122889/2014/KUSK REG/Bu, čj. 013322/2015/KUSK, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný **je povinen** zaplatit každému ze žalobců na náhradě nákladů řízení částku ve výši 10.890 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejich zástupkyně, JUDr. Terezy Folprechtové, advokátky.
- III.** Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobou podanou k Městskému soudu v Praze a postoupenou usnesením městského soudu ze dne 24. 4. 2015, čj. 11 A 62/2015-13, zdejšímu soudu jako místně příslušnému, se žalobci domáhají zrušení shora označeného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl jejich odvolání a potvrdil usnesení Městského úřadu Kosmonosy, stavebního odboru (dále jen „stavební úřad“) ze dne 20. 6. 2014, čj. st.1860/2012-14-328-A. Tímto rozhodnutím, jehož zrušení se žalobci taktéž domáhají, stavební úřad zastavil dle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), řízení o žádosti žalobců o vydání rozhodnutí o umístění stavby na pozemku parc. č. x v k. ú. K.

Žalobci v žalobě předně připomněli, že podali žádost o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby pro reklamu (s výškou 9,6 m a velikostí reklamní plochy 9,6 m x 3,6 m). Na základě této žádosti vydal stavební úřad dne 16. 11. 2012 rozhodnutí, které nabylo právní moci. Policejní prezidium České republiky následně podalo podnět k jeho přezkoumání a s ohledem na rozhodnutí žalovaného (a následné rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj), bylo nutno v daném územním řízení pokračovat, spolehlivě zjistit skutkový stav věci a doplnit povolení příslušného silničního správního úřadu ke zřízení a provozování reklamního zařízení v ochranném pásmu silnice I/38. Žalobci proto byli téměř po dvou letech od zahájení řízení vyzváni stavebním úřadem k doplnění uvedeného povolení. V průběhu řízení však došlo ke změně právní úpravy [zákon č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích (dále jen „zákon č. 13/1997 Sb.“)], a nebylo tak již v možnostech žalobců kladné rozhodnutí silničního správního úřadu získat, neboť záměr stavby se dle Policie ČR nachází v ochranném pásmu uvedené komunikace. Pro nepředložení daného povolení bylo územní řízení zastaveno.

Žalobci namítli, že Policie ČR není dotčeným orgánem státní správy, a její vyjádření proto není závazným stanoviskem ve smyslu § 149 správního řádu. Definici souvisle zastavěného území obce obsahuje § 30 odst. 3 zákona č. 13/1997 Sb., podle něhož souvisle zastavěným územím je území, kde je postaveno pět a více staveb odlišných vlastníků, kterým bylo přiděleno popisné nebo evidenční číslo a které jsou evidovány v katastru nemovitostí. Jelikož § 30 odst. 1 téhož zákona stanoví, že k ochraně dálnice, silnice a místní komunikace I. nebo II. třídy a provozu na nich mimo souvisle zastavěné území obcí slouží silniční ochranná pásma, je stavba pro reklamu umístěná v takto vymezeném souvisle zastavěném území mimo silniční ochranné pásmo komunikace. Žalobci s ohledem na vleklý vývoj řízení a informaci, že ve stejné lokalitě probíhá další řízení o umístění stavby pro reklamu, k žalobě připojili znalecký posudek Ing. O. B. ve věci posouzení souvisle zastavěného území na daném pozemku, který konstatuje, že daná stavba bude mimo silniční ochranné pásmo komunikace. Napadená rozhodnutí jsou proto nezákonná, neboť řízení bylo zastaveno s ohledem na nedoložení kladného vyjádření ke stavbě v ochranném pásmu, které se v dané lokalitě vůbec nenachází. Žalobci z toho důvodu mají za to, že splnili veškeré podmínky pro umístění stavby. Žalobci poukázali i na to, že byli v dobré víře a legitimním očekávání kladného výsledku řízení o umístění stavby, které byly po právní moci napadeného rozhodnutí popřeny, a veškerá jejich právní jistota byla otřesena, neboť na ně byla přenesena odpovědnost za pochybení stavebního úřadu.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě předně uvedl, že žalobci brojili proti usnesení o zastavení řízení pro nedodání potřebných podkladů. Jejich námitky se však spíše týkaly přerušení řízení a výzvy k doplnění podkladů, ovšem proti rozhodnutí o přerušení odvolání nepodali. Žalovaný dále uvedl, že Policie ČR sice není dotčeným orgánem státní správy a její vyjádření není závazným stanoviskem ve smyslu § 149 správního řádu, nicméně s ohledem na povahu věci je zřejmé, že její vyjádření je nepochybně podkladem pro rozhodnutí, které je způsobilé přispět ke správnému a pravdivému zjištění skutkového stavu. Vyjádření lze využít při hodnocení otázky možného vlivu reklamního zařízení na bezpečnost a plynulost provozu na pozemní komunikaci. K námitce žalobců týkající se zkrácení jejich práv se již vyjádřilo Ministerstvo pro místní rozvoj, jehož závěry žalovaný odcitoval a ztotožnil se s nimi. Poukázal tedy mimo jiné na to, že § 30 odst. 3 zákona č. 13/1997 Sb. upřesňující a definující souvisle zastavěnou plochu je v současném znění zákona již na základě zákona č. 186/2006 Sb. Žalobci zmiňovaný změnový zákon č. 196/2012 Sb. pouze zpříšňoval umístění reklamních zařízení jako takových. Povolení příslušného silničního správního úřadu v silničním ochranném pásmu komunikace bylo třeba i ve znění předchozí úpravy a týkalo se všech staveb. Přejícná ustanovení zákona č. 196/2012 Sb. se týkají řízení a práv a povinností s nimi souvisejících posuzovaných podle zákona č. 13/1997 Sb., nikoli územního řízení vedeného dle stavebního zákona. Ustanovení

zákona č. 196/2012 Sb. deklaruje možnost provozování reklamního zařízení na dobu 5 let od právní moci rozhodnutí v případech, kdy bylo povolení vydáno příslušným silničním správním úřadem. V případě dané stavby pro reklamu však nebylo povolení příslušného silničního správního úřadu vydáno, a proto nelze dané ustanovení vztahovat na tuto stavbu. Stavba pro reklamu byla umístěna stavebním úřadem na základě rozhodnutí, které bylo následně zrušeno krajským úřadem v přezkumném řízení, nejednalo se ovšem o povolení příslušným silničním správním úřadem. Stavební úřad proto vyzval žalobce o doplnění žádosti v souladu s právním názorem Ministerstva pro místní rozvoj a žalovaného, přičemž požadoval doplnit povolení příslušného silničního správního úřadu ke zřízení a provozování reklamního zařízení v ochranném pásmu zmíněné komunikace, což žalobci nedoložili. Stavební úřad ani žalovaný nemohl rozhodnout, že stavba reklamy se nenachází v ochranném pásmu dané silnice, neboť k tomu není příslušný. Řešení této otázky je v kompetenci dotčeného orgánu hájícího veřejný zájem dle zvláštních právních předpisů, tj. příslušného silničního správního úřadu.

V replice k vyjádření žalovaného žalobci zopakovali, že v průběhu řízení vyšlo najevo, že veškeré podklady nutné pro rozhodnutí, které po nich byly požadovány, byly v rozporu s faktem, že sporná stavba se nenachází v ochranném pásmu silnice I/38. Proto byl požadavek stavebního úřadu a Policie ČR svévolí s cílem zabránit umístění stavby. Proto se žalobci cítí být poškozeni na svých právech a setrvali na žalobě s odkazem na svá předchozí vyjádření.

Osoba zúčastněná na řízení (vlastník pozemku sousedícího s pozemkem žalobců) uvedla, že územní rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právními předpisy, neboť nebylo doloženo povolení dle § 31 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., ačkoliv se stavba nachází v ochranném pásmu silnice. V tomto směru se osoba zúčastněná plně ztotožnila s právním názorem Ministerstva pro místní rozvoj. Umístění reklamního zařízení může zcela jistě zapříčinit ohrožení bezpečnosti provozu na dané komunikaci. V důsledku toho bude zvýšeno riziko vzniku škody na okolních nemovitostech či zařízeních ve vlastnictví osoby zúčastněné i na životech či movitých věcech návštěvníků Retail parku nacházejícího se na jejích pozemcích. V případě neodpovídající péče a nepříznivých povětrnostních podmínek by umístění reklamní zařízení znatelně zvýšilo pravděpodobnost vzniku škody na majetku osoby zúčastněné stejně jako na blízkém vedení vysokého napětí. Záměr rovněž negativně ovlivní obchodní zájmy osoby zúčastněné, protože zastíní její poutače i park samotný.

Krajský soud v Praze ze správního spisu v dané věci především ověřil, že žalobci dne 20. 6. 2012 podali ke stavebnímu úřadu žádost o vydání rozhodnutí o umístění shora již označené stavby na pozemku parc. č. x v k. ú. K. V rámci řízení o této žádosti se dne 27. 8. 2012 uskutečnilo ústní jednání, o němž byl vyhotoven protokol čj. st. 1860/2012-3-328-A, v němž je zaznamenán telefonický dotaz stavebního úřadu na odbor dopravy žalovaného s tím, že „z telefonátu vyplynulo, že by se nemělo jednat o stavbu v ochr. pásmu komunikace, jelikož se jedná o souvisle zastavěné území“. Součástí správního spisu je mimo jiné dále vyjádření Policie ČR, správy Středočeského kraje, odboru dopravní policie ze dne 4. 9. 2008 (čj. PSC-10927-4/ČJ-2008-DP), podle něhož nelze dané území označit za souvisle zastavěné, přičemž policie nesouhlasí se stavbou reklamních zařízení v ochranném pásmu silnice I. třídy. Dále je zde sdělení odboru dopravy žalovaného ze dne 17. 10. 2012, čj. 151047/2012/KUSK-DOP/Pik, podle něhož se v místě stavby reklamního zařízení nenachází ochranné pásmo komunikace I. třídy, tedy silniční správní úřad zde není dotčeným orgánem státní správy. Dále se ve spise nachází mimo jiné stanovisko Krajského ředitelství policie Středočeského kraje ze dne 30. 10. 2012, čj. KRPS-378823/ČJ-2012-0100DP, podle něhož se dané reklamní zařízení nachází mimo souvisle zastavěné území obce, tedy v ochranném pásmu silnice I. třídy a takové reklamní zařízení nelze povolit.

Stavební úřad rozhodnutím ze dne 16. 11. 2012, čj. st. 1860/2012-10-328-A, které nabylo právní moci dne 28. 12. 2012, rozhodl o umístění dané stavby s tím, že bude umístěna

v severní části pozemku parc. č. x. při silnici I/38 a to ve vzdálenosti 9,7 m od hranice s pozemkem parc. č. x. a 20 m od hranice s pozemkem parc. č. x. V odůvodnění tohoto rozhodnutí mimo jiné uvedl, že vzal na vědomí citované stanovisko Policie ČR, vycházel však ze sdělení odboru dopravy žalovaného, podle něhož se v místě stavby ochranné pásmo nenachází.

Policejní prezidium České republiky, Ředitelství služby dopravní policie, podalo dne 10. 1. 2013 podnět k přezkumu výše označeného územního rozhodnutí, k němuž přiložilo stanovisko Ministerstva dopravy ze dne 7. 1. 2013, zn. 5/2013-120-STSP/2, podle něhož daný pozemek není součástí souvisle zastavěného území obce a jedná se o silniční ochranné pásmo silnice I/38. V návaznosti na to žalovaný dne 15. 4. 2013 zahájil přezkumné řízení, v rámci něhož rozhodnutím ze dne 6. 6. 2013, čj. 0835120/2013/KUSK, shora označené územní rozhodnutí stavebního úřadu zrušil. Proti tomuto rozhodnutí podali žalobci dne 1. 7. 2013 odvolání, které Ministerstvo pro místní rozvoj rozhodnutím ze dne 17. 10. 2013, čj. MMR-25340/2013-83/1894, zamítlo a napadené rozhodnutí žalovaného potvrdilo.

V dalším řízení pak stavební úřad usnesením ze dne 26. 2. 2014 územní řízení přerušil a téhož dne vyzval žalobce k doplnění podkladů k jejich žádosti v podobě povolení příslušného silničního správního úřadu ke zřízení a provozování reklamního zařízení v ochranném pásmu komunikace a dále vyjádření Policie ČR. Podklady žalobci doplnili dne 9. 6. 2014, přičemž jejich součástí je mimo jiné vyjádření Krajského ředitelství policie Středočeského kraje ze dne 4. 6. 2014, které s umístěním stavby na daném pozemku nesouhlasí. V návaznosti na to pak stavební úřad svým shora již označeným usnesením ze dne 20. 6. 2014 dané územní řízení zastavil s tím, že žalobci ani v prodloužené lhůtě nedoložili požadované dokumenty. Proti tomuto rozhodnutí podali žalobci dne 14. 7. 2014 odvolání, které žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím zamítl a usnesení stavebního úřadu potvrdil.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“)], jakož i řízení předcházející vydání rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.). Soud ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žádný z účastníků v zákonné lhůtě na základě výzvy soudu neprojevil svůj nesouhlas s takovým postupem.

Mezi účastníky především v projednávané věci není sporné, že žalobci v rámci řízení o jejich žádosti o umístění dané stavby pro reklamu nedoložili povolení příslušného silničního správního úřadu ke zřízení a provozování reklamního zařízení v ochranném pásmu komunikace. Zatímco žalobci jsou toho názoru, že předmětná stavba není umístována v ochranném pásmu silnice I/38, a proto není uvedeného povolení třeba, žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí naopak setrvává na tom, že uvedené povolení pro umístění sporné stavby je nezbytné.

Relevantní právní úpravu v posuzované věci představuje především § 30 zákona č. 13/1997 Sb., podle něhož „*k ochraně dálnice, silnice a místní komunikace I. nebo II. třídy a provozu na nich mimo souvisle zastavěné území obcí slouží silniční ochranná pásma. Silniční ochranné pásmo pro nově budovanou nebo rekonstruovanou dálnici, silnici a místní komunikaci I. nebo II. třídy vzniká na základě rozhodnutí o umístění stavby*“ (odst. 1), přičemž „*silničním ochranným pásmem se pro účely tohoto zákona rozumí prostor ohraničený svislými plochami vedenými do výšky 50 m a ve vzdálenosti 50 m od osy vozovky nebo přilehlého jízdního pásu ostatních silnic I. třídy a ostatních místních komunikací I. třídy*“ [odst. 2 písm. b)] a „*souvisle zastavěným územím obce (dále jen "území") je pro účely určení silničního ochranného pásma podle tohoto zákona území, které splňuje tyto podmínky: a) na území je postaveno pět a více budov odlišných vlastníků, kterým bylo*

přiděleno popisné nebo evidenční číslo a které jsou evidovány v katastru nemovitostí, b) mezi jednotlivými budovami, jejichž půdorys se pro tyto účely zvětší po celém obvodu o 5 m, nebude spojnice delší než 75 m. Spojnice tvoří rohy zvětšeného půdorysu jednotlivých budov (u oblouků se použijí tečny). Spojnice mezi zvětšenými půdorysy budov, spolu se stranami upravených půdorysů budov, tvoří území“ (odst. 3).

S ohledem na pochybnosti, které mezi účastníky v řízení vyvstaly, pokud jde o aplikaci právní úpravy účinné v různých fázích probíhajícího řízení, je k výše citovanému ustanovení § 30 třeba poznamenat, že citovaná úprava byla v této podobě účinná již v době zahájení řízení (žádost žalobci podali dne 20. 6. 2012) a nezměněna zůstala až do vydání rozhodnutí žalovaného správního orgánu napadeného nyní projednávanou žalobou (zákon č. 196/2012 Sb., který v dané části nabyl účinnosti dne 1. 9. 2012, se citovaných ustanovení nijak nedotkl; novelizace provedená zákonem č. 268/2015 Sb. pak nabyla účinnosti až 31. 12. 2015, tedy po vydání žalobou napadeného rozhodnutí). Pokud pak jde o pravidlo plynoucí z § 31 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., podle něhož zřízení a provozování reklamního zařízení v silničním ochranném pásmu podléhá povolení silničního správního úřadu (po předchozím souhlasu mimo jiné příslušného orgánu Policie ČR), je nutno poukázat na to, že toto ustanovení sice v důsledku novelizace provedené zákonem č. 196/2012 Sb. změněno bylo, základní konstrukce uvedeného pravidla (tedy povolovací princip a návaznost na souhlas vydaný v zákoně vymezenými subjekty) však zůstala nezměněna. K tomu je nicméně třeba opětovně připomenout, že v dané věci není mezi účastníky sporné, zda takové povolení bylo či nebylo vydáno a za jakých podmínek, nýbrž spor je veden o to, zda bylo nutno o takové povolení žádat, resp. zda bylo nutno je doložit. Jelikož žalobci napadli rozhodnutí o zastavení územního řízení z důvodu neodstranění vad žádosti, je nutno v této souvislosti zmínit též § 86 odst. 2 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), podle něhož je k žádosti o vydání územního rozhodnutí třeba přiložit závazná stanoviska popř. rozhodnutí dotčených orgánů podle jiných právních předpisů. Takovým předpisem je nepochybně i zákon č. 13/1997 Sb., který ve výše citovaném § 31 odst. 1 podmiňuje zřízení reklamního zařízení v silničním ochranném pásmu povolením silničního správního úřadu. Silničním správním úřadem je pak příslušný krajský úřad [§ 40 odst. 3 písm. d) téhož zákona]. Pokud tedy reklamní zařízení naplňuje zákonné znaky stavby, je povolení silničního správního úřadu podkladem pro řízení u obecného stavebního úřadu.

Pro posouzení dané věci je tedy klíčové zhodnocení hlavní námitky žalobců, podle nichž se daná stavba nenachází v silničním ochranném pásmu, nýbrž v souvisle zastavěném území obce ve smyslu § 30 odst. 3 zákona č. 19/1997 Sb. Aby totiž byla postavena najisto odpověď na otázku, zda je třeba povolení silničního správního úřadu v územním řízení předložit, je nejprve nutno určit, zda má být dané reklamní zařízení umístěno v silničním ochranném pásmu komunikace či nikoliv.

Krajský soud v Praze v této souvislosti především nemohl přehlédnout, že součástí správního spisu, z něhož v dané věci správní orgány vycházely, je několik listinných podkladů, které na uvedenou otázku nahlízejí protichůdně. Jak již bylo shora uvedeno, součástí správního spisu je jednak vyjádření různých složek Policie ČR (Správy Středočeského kraje, odboru dopravní policie ze dne 4. 9. 2008, čj. PSC-10927-4/ČJ-2008-DP, či Krajského ředitelství policie Středočeského kraje ze dne 30. 10. 2012, čj. KRPS-378823/ČJ-2012-0100DP), podle nichž se dané reklamní zařízení nachází mimo souvisle zastavěné území obce, a tedy v ochranném pásmu komunikace. K témuž závěru přitom dospělo i stanovisko Ministerstva dopravy ze dne 7. 1. 2013, čj. 5/2013-120-STSP/2, o které požádalo Policejní prezidium, ředitelství služby dopravní policie, a přiložilo je ke svému shora již zmíněnému podnětu k přezkumnému řízení ve věci vydaného územního rozhodnutí o umístění daného reklamního zařízení. Naopak podle sdělení odboru dopravy žalovaného ze dne 17. 10. 2012, čj. 151047/2012/KUSK-DOP/Pik, na něž původní rozhodnutí o umístění

stavby odkazovalo, se v místě dané stavby ochranné pásmo komunikace nenachází, přičemž tento závěr sdělil žalovaný telefonicky stavebnímu úřadu i při ústním jednání v dané věci. Ze správního spisu dále plyne, že žalobci v daném řízení taktéž doložili stanovisko Ředitelství silnic a dálnic ČR ze dne 4. 8. 2008, zn. 1002/2008, podle něhož se uvažovaná stavba na pozemku parc. č. x umísťuje v území, které má charakter souvislé zástavby, a nelze zde tedy aplikovat ochranné pásmo silnice.

Nad rámec výše uvedeného lze ještě dodat (aniž by Krajský soud v Praze dále zmíněné podklady provedl jako důkaz a hodnotil je), že žalobci k nyní projednávané žalobě připojili „Znalecký posudek ve věci souvisle zastavěného území“ ze dne 27. 2. 2015, vypracovaný Ing. O. B., znalkyní z oboru geodzie a kartografie, a dále vyjádření odboru dopravy žalovaného ze dne 1. 6. 2015, čj. 075766/2015/KUSK-DOP/Pik, podle nichž se v místě navrženého umístění stavby na pozemku parc. č. x ochranné pásmo dané komunikace nenachází.

Soud pak v návaznosti na výše uvedené považuje za vhodné poukázat též na to, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo původně vydané územní rozhodnutí v přezkumném řízení zrušeno, resp. zejména navazující rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj, sice s odkazem na zmíněné stanovisko Ministerstva dopravy zmiňuje, že stavební úřad pochybil v tom, že měl v daném řízení „*požadovat povolení příslušného silničního správního úřadu se zřízením a provozováním reklamního zařízení v silničním ochranném pásmu*“, nicméně odůvodnění tohoto rozhodnutí je postaveno především na jasně vymezeném závěru, podle něhož protichůdná stanoviska Policie ČR a odboru dopravy žalovaného „*vydané formou vyjádření, měly tedy pro rozhodnutí ve věci stejnou váhu a bylo nezbytné stejnou měrou posoudit jejich obsah a případným rozporem se zabývat a odůvodnit z jakého důvodu se stavební úřad opíral ... o jedno vyjádření a ke druhému zcela nepřihlížel*“. Jak Ministerstvo pro místní rozvoj v citovaném rozhodnutí uzavřelo, „*územní řízení ve věci bude nadále pokračovat a je třeba v něm vydat rozhodnutí na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu věci*.“ Stavební úřad nicméně přes shora citované závěry v dalším řízení v návaznosti na uvedené rozhodnutí již žádné skutkové okolnosti věci nezjišťoval, ani nikterak neřešil rozpory v podkladech, které měl k dispozici a o nichž se rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj zmiňuje. Rovnou přistoupil k tomu, že dne 26. 2. 2014 vydal usnesení čj. st. 1860/2012-12-328-A, kterým řízení přerušil, a téhož dne vyzval žalobce k tomu (výzva čj. st. 1860/2012-11-328-A), aby předložili povolení příslušného silničního správního úřadu ke zřízení a provozování reklamního zařízení a vyjádření Policie ČR. Jinak řečeno, stavební úřad v této fázi řízení oproti svému předchozímu postupu již zjevně vycházel z toho, že sporné reklamní zařízení má být umísťováno v ochranném pásmu dané komunikace, neboť po žalobcích fakticky požadoval podklady předpokládané citovaným § 31 zákona č. 13/1997 Sb. To ostatně výslovně plyne i z odůvodnění následného rozhodnutí o zastavení daného řízení, v němž stavební úřad označil v této souvislosti za rozhodující shora citované stanovisko Ministerstva dopravy, podle něhož se daný pozemek nachází v silničním ochranném pásmu silnice I/38.

V návaznosti na výše uvedené lze tedy uzavřít, že stavební úřad v řízení o žádosti žalobců o vydání územního rozhodnutí bez jakéhokoliv vlastního bližšího vysvětlení či samostatné úvahy vyšel z toho, sporná stavba má být umísťována do ochranného pásma komunikace ve smyslu § 30 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., a postupoval tedy zcela opačně než v předchozím řízení. Aniž by přitom respektoval závěry plynoucí z výše citovaného rozhodnutí žalovaného (resp. především Ministerstva pro místní rozvoj) v přezkumném řízení, sám se skutkovým stavem věci již nikterak nezaobíral a odkázal v této souvislosti pouze na výše již opakovaně zmiňované stanovisko Ministerstva dopravy. Přestože krajský soud vnímá postavení Ministerstva dopravy v rámci struktury silničních správních úřadů a je si též vědom jasného závěru z daného stanoviska plynoucího, nemohl především přehlédnout, že toto stanovisko bylo vydáno k žádosti Policejního prezidia mimo procesní režim daného řízení o

žádosti žalobců o umístění stavby, navíc není zřejmé, na základě jakých podkladů bylo vydáno (resp. ani k jakému datu byla povaha daného pozemku zkoumána) a především neobsahuje jakékoliv bližší úvahy vysvětlující daný závěr, které by se např. vypořádaly s podklady zastávajícími závěry opačné. Jinak řečeno, ze správního spisu v dané věci není zřejmé, na základě jakých úvah či podkladů a na základě aplikace jakých kritérií plynoucích z § 30 zákona č. 13/1997 Sb. zde bylo silniční ochranné pásmo vymezeno.

Za těchto okolností tedy podle krajského soudu i s přihlédnutím ke specifické situaci v dané věci (srov. zejména shora reprodukováné rozpory v relevantních podkladech, z nichž je nutno akcentovat především vyjádření odboru dopravy žalovaného, který je v daném řízení věcně a místně příslušným silničním správním úřadem) nelze akceptovat postup stavebního úřadu (resp. žalovaného), který zcela rezignoval na svoji činnost spočívající v učinění alespoň základní úvahy týkající se toho, jaká rozhodnutí dotčených orgánů (jiné doklady) jsou v dané věci s ohledem na požadavky zákona č. 13/1997 Sb. třeba či nikoliv. Závěr správních orgánů obou stupňů, které bez dalšího uzavřely, že daný pozemek se nachází v silničním ochranném pásmu silnice I/38, tak nemá odpovídající oporu ve správním spise, resp. je v rozporu s některými relevantními podklady, které se ve spise nacházejí, přičemž tyto rozpory nelze v řízení před správním soudem odstranit. Soud si je samozřejmě vědom toho, že pro posouzení, zda umístění určité stavby podléhá rozhodnutí specializovaného správního orgánu podle zvláštního právního předpisu, není určující pouze závěr stavebního úřadu, který musí zohlednit právě i závěry příslušného specializovaného orgánu. Výše uvedené však nezabývá stavební úřad povinností zabývat se alespoň základním posouzením toho, jaké podklady bude u určité stavby po žadateli požadovat, a tím spíše tak musí takovou úvahu učinit ve věci (jako je nyní projednáváná), kde je tato otázka zjevně spornou. V této souvislosti lze ostatně poukázat i na to, že dle § 86 odst. 2 písm. b) stavebního zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2012 (původní územní řízení bylo v dané věci zahájeno ještě před tímto datem), to byl právě stavební úřad, který si závazná stanoviska či rozhodnutí dotčených orgánů sám obstarával (nebyla-li účastníky obstarána před zahájením řízení).

S ohledem na výše uvedené proto soud nezbylo, než napadené rozhodnutí za užití § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. bez jednání zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. V tom je žalovaný vázán právním názorem soudu vysloveným v tomto zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Soud naopak nepřistoupil k současnému zrušení prvostupňového rozhodnutí stavebního úřadu, a to s ohledem na možnost pořizovat podklady pro rozhodnutí i v odvolacím řízení, volba dalšího procesního postupu nicméně bude na žalovaném. Soud však považuje za nezbytné v této souvislosti zdůraznit zákonný požadavek, aby skutkové závěry, z nichž budou správní orgány v dalším řízení vycházet, měly odpovídající oporu ve správním spisu a pokud budou jednotlivé podklady ve spisu se nacházející ve vzájemném rozporu, že bude z odůvodnění rozhodnutí nebo ze správního spisu zřejmé, jak s takovými rozpory správní orgány naložily (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 2 A 1114/2002-23). Předloží-li pak v dalším řízení před správním orgánem žalobci shora zmiňovaný znalecký posudek (jak učinili v případě nyní projednáváné žaloby, kdy však v řízení před soudem tento posudek jako důkaz proveden nebyl), bude nepochybně povinností správních orgánů zabývat se i tímto posudkem a k jeho závěrům buďto přihlédnout, nebo vysvětlit, proč k nim přihlédnout nelze.

Důvodnou pak soud neshledal žalobní námitku týkající se legitimního očekávání žalobců spočívajícího v „kladném výsledku“ daného řízení. Vzhledem k tomu, že tato námitka nebyla jakkoliv konkretizována, soud v tomto ohledu pouze v obecné rovině (srov. závěry rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu čj. 4 As 3/2008-78) uvádí, že přezkumné řízení je standardním procesním nástrojem, prostřednictvím něhož je možno za splnění dalších podmínek (srov. zejm. § 94 odst. 4 a 5 správního řádu) zrušit již vydané

pravomocné rozhodnutí správního orgánu, přičemž v novém řízení není správní orgán vázán závěry svého předchozího rozhodnutí.

Vzhledem k tomu, že žalobci byli ve věci úspěšní, soud jim v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. přiznal právo na náhradu nákladů řízení. Náklady, které žalobcům v řízení vznikly, spočívají jednak v zaplacených soudních poplatcích za každého ze žalobců ve výši 3.000 Kč, a jednak v odměně advokáta. Ta je tvořena odměnou za tři úkony právní služby za každého žalobce (převzetí zastoupení, sepsání žaloby a sepsání repliky), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí v dané věci 2.480 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb.] a třemi paušálními částkami ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb.). Celková výše nákladů, které každému ze žalobců v tomto řízení vznikly, tedy činí 10.890 Kč.

Osobě zúčastněné soud v řízení neuložil žádnou povinnost, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 5. dubna 2017

JUDr. Milan Podhrázký, v. r.
předseda senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová